

O palacio de xelado

Unha vez, en Boloña, fixeron un palacio de xelado na mesmísima Praza Maior, e os nenos viñan de moi lonxe para lle daren unha chuchadiña.

O tellado era de nata montada; o fume das chemineas, de azucre de algodón; as chemineas, de froita confitada. Todo o resto era de xelado: as portas de xelado, as paredes de xelado e os mobles de xelado.

Un neno pequenísimo collérase a unha mesa e lambeulle as patas unha a unha, ata que a mesa lle caeu enriba con tódolos pratos, e os pratos eran de xelado de chocolate, o mellor.

Un garda municipal, en certo momento, decatouse de que había una fiestra derreténdose. Os vidros eran de xelado de amorodo, e desfaciáanse en fiños rosados.

—¡Rápido! —berrou o garda—, ¡máis rápido agora!

E veña, todos a lamber máis rápido, para que non se botase a perder nin unha, pinga daquela obra mestra.

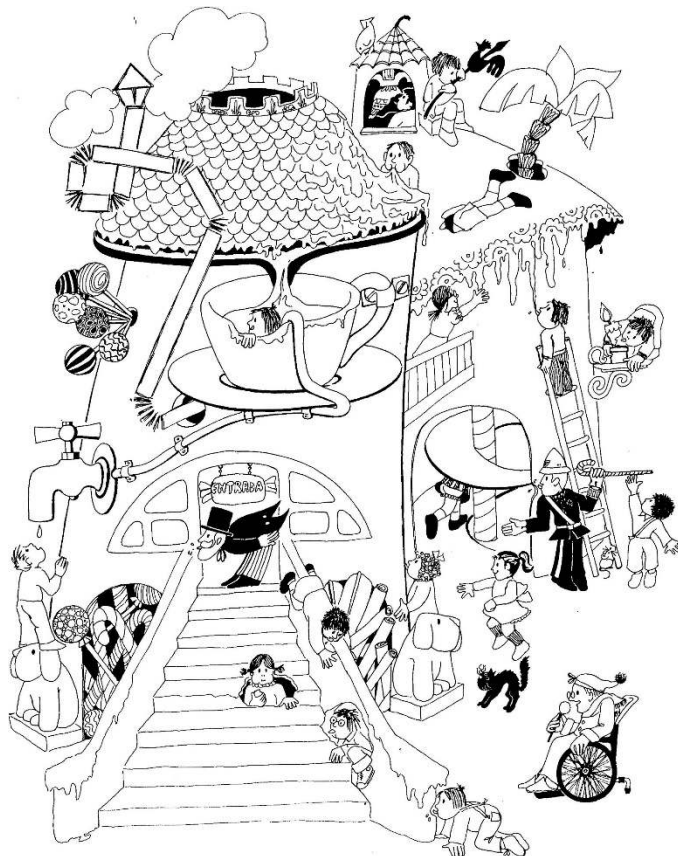
—¡Unha cadeira! —pregaba unha velliña, que non lograba abrir camiño entre a multitude—, unha cadeira para unha pobre vella. ¿Quen ma trae? Con brazos, se pode ser.

Un xeneroso bombeiro correu a levarlle una cadeira de xelado de crema, e a pobre velliña, toda feliz, empezou a lamber precisamente polos brazos.

Foi un gran día, aquel, e por orde dos doutores ninguén tivo unha dor de barriga.

Aínda agora, cando os nenos lles piden outro xelado máis ós seus pais, estes din salaiando:

—Home xa; para ti sería necesario un palacio enteiro, coma aquel de Boloña.

Alicia Caedizas

Esta é a historia de Alicia Caedizas, que caía arreo e en tódolos sitios.

O seu avó buscábaa para levala ó xardín:

—¡Alicia! ¿Onde estás, Alicia?

—Estou aquí, avó.

—¿Onde?

—No espertador.

Si, abrira a portíñola do espertador por curiosear un chisco, e fora parar entre as engrenaxes e os resortes, que a obrigaban a brincar de continuo dun lado para outro por mor de non resultar atrapada por aqueles mecanismos que se movían facendo tic-tac.

Noutra ocasión, o seu avó buscábaa para darlle a merenda:

—¡Alicia! ¿Onde estás, Alicia?

—Estou aquí, avó.

—¿Onde?

—Aquí mesmiño, na botella. Tiña sede e caín dentro dela.

E aló andaba a nadar teimuda por se manter a flote. Por sorte, o verán anterior, en Sperlonga, aprendera a face-la ra na praia.

—Agarda que te repesco.

O seu avó meteu unha cordiña dentro da botella, e Alicia agarrouse a ela e rubiu axilmente. Era boa en ximnasia.

Doutra vez, tamén Alicia desaparecera. Buscábaa o avó, buscábaa a avoa e buscábaa unha veciña que viña sempre a le-lo xornal do avó para aforrar unhas cadelas¹.

—¡Pobres de nós se non a atopamos antes de que volvan de traballar os seus pais! —murmuraba a avoa, toda apurada.

—¡Alicia, Alicia! ¿Onde estás, Alicia?

Desta volta non contestaba. Non podía contestar. Ó curiosear pola cociña caera no caixón dos manteis e as servilletas e adormecera. Alguén pechara o caixón sen reparar nela. E ó que espertou, Alicia atopouse ás escuras, mais non tivo medo: unha vez caera por unha billa, e aló dentro si que estaba escuro.

«Terán que poñe-la mesa para a cea —reflexionaba Alicia—. E daquela abrirán o caixón.»

Ora que ninguén pensaba na cea, precisamente porque non atopaban a Alicia. Os seus pais volveron do traballo e rifáronlles ós avós:

—¡E pois si que a coidades ben!

—Os nosos fillos non caían pola billas —protestaban os avoíños—; nos nosos tempos só caían do leito e facían algún pote na cabeza.

Ó cabo, Alicia cansou de agardar. Furou por entremedias dos panos de mesa, deu co fondo do caixón e púxose a bater nel cun pé.

Tum, tum, tum.

—Calade todos —dixo o pai—, sinto bater nalgún sitio.

Tum, tum, tum, chamaba Alicia.

Que apertas e que bicos ó que se atoparon. E Alicia aproveitou para caer lixeira no peto da chaqueta do pai, e cando a quitaron para fóra xa tivera tempo de luxar toda a cara xogando co bolígrafo.

1. Chamóuselles popularmente cadelas ás moedas de 5 céntimos, pois que houbo gravado un can nelas; e «unhas cadelas» é o mesmo que dicir unha pequena cantidade de diñeiro. — *N. dos T.*

A estrada de chocolate

Tres irmanciños de Barletta, unha vez que ían a camiñar polo campo, bateron cunha estrada lisiña, lisa, e completamente marrón.

—¿El que será? —preguntou o primeiro.

—Madeira non é —dixo o segundo.

—Non é carbón —dixo o terceiro.

Para sabéreno axiña, axeonlláronse os tres e déronlle cadansúa lambedela.

Era chocolate, era unha estrada de chocolate. Deron en comer un bocadiño e logo outro. Chegou a noite, e os tres irmanciños aínda estaban alí, a papa-lo camiño de chocolate; ata que non quedou nin sequera un bocado. Non quedaba nin chocolate nin estrada.

—¿E onde estamos? —preguntou o primeiro.

—Non estamos en Bari —dixo o segundo.

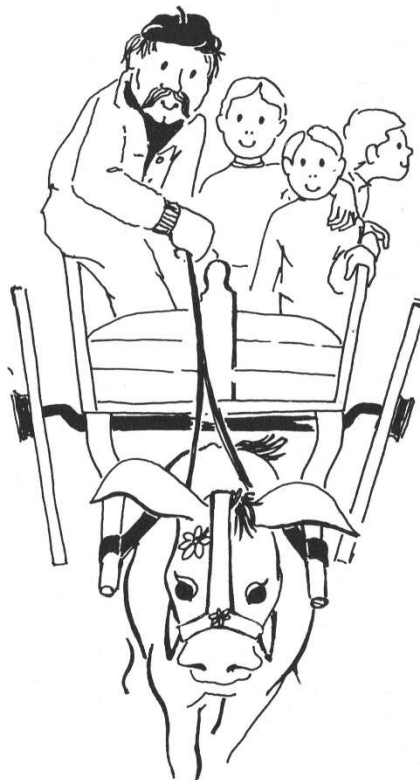
—Non estamos en Molfetta —dixo o terceiro.

Non sabían o que facer. E, por fortuna, apareceu polo lugar un labrego co seu carriño.

—Levareivos á casa —dixo o labrego.

E levounos a Barletta, ata a porta da casa deles. Mais ó baixaren do carro decatáronse de que este estaba feito todo de biscoito. E sen diciren isto nin aquilo puxéroríse a comelo, e non deixaron as rodas nin o chedeiro.

Tres irmanciños con tanta sorte nunca os houbera en Barletta, e quen sabe cando os volverá haber.

A trabuca-las historias

- Era unha vez unha nena que se chamaba Carapuchiña Marela.
—¡Non, Vermella!
—Ah, si. Carapuchiña Vermella. A súa nai chamouna e díxolle: escoita, Carapuchiña Verde...
—¡Que non, Vermella!
—Ah, si, Vermella. Vai cabo da tía Diomira a levarlle esta para de pataca.
—Non: vai cabo da avoa a levarlle este pastel.
—Está ben. A nena andou para o bosque e atopou cunha xirafa.
—¡Que confusión! Atopou cun lobo, non cunha xirafa.
—E o lobo preguntoulle: ¿Cantas fan seis por oito?
—Non fan nada. O lobo díxolle: ¿Para onde vas?
—Tes razón. E Carapuchiña Negra respondeu...
—¡Era Carapuchiña Vermella, vermella, vermella!
—Si, e respondeu: Vou ó mercado a merca-lo prebe de tomate.
—Nada diso: Vou cabo da avoa que está doente, mais non sei o camiño.
—Xusto. E o cabalo dixo...
—¿Cal cabalo? Era un lobo.

Brif, bruf, braf

Dous nenos, na paz dun patio, xogaban a inventar unha lingua especial para poderen falar entre si sen que os entendese ninguén.

—Brif, braf —dixo o primeiro.

—Braf, brof —contestou o segundo.

E botaron a rir.

Nun balcón do primeiro andar estaba un velliño bo a le-lo xornal, e debuzada na fiestra de enfrente había unha velliña nin boa nin ruín.

—Son ben parvos eses nenos —dixo a muller.

Mais o bo do home non concordaba:

—A min non mo parecen.

—Non me vai dicir que entendeu o que dixeron...

—Pois si, entendino todo. O primeiro dixo: que bonito día. O segundo contestou: mañá será máis bonito aínda.

A muller engurrou o nariz, mais ficou calada; porque os nenos puxéronse a falar de novo na súa lingua.

—Marasqui, barasqui, pipirimosqui —dixo o primeiro.

—Bruf —respondeu o segundo.

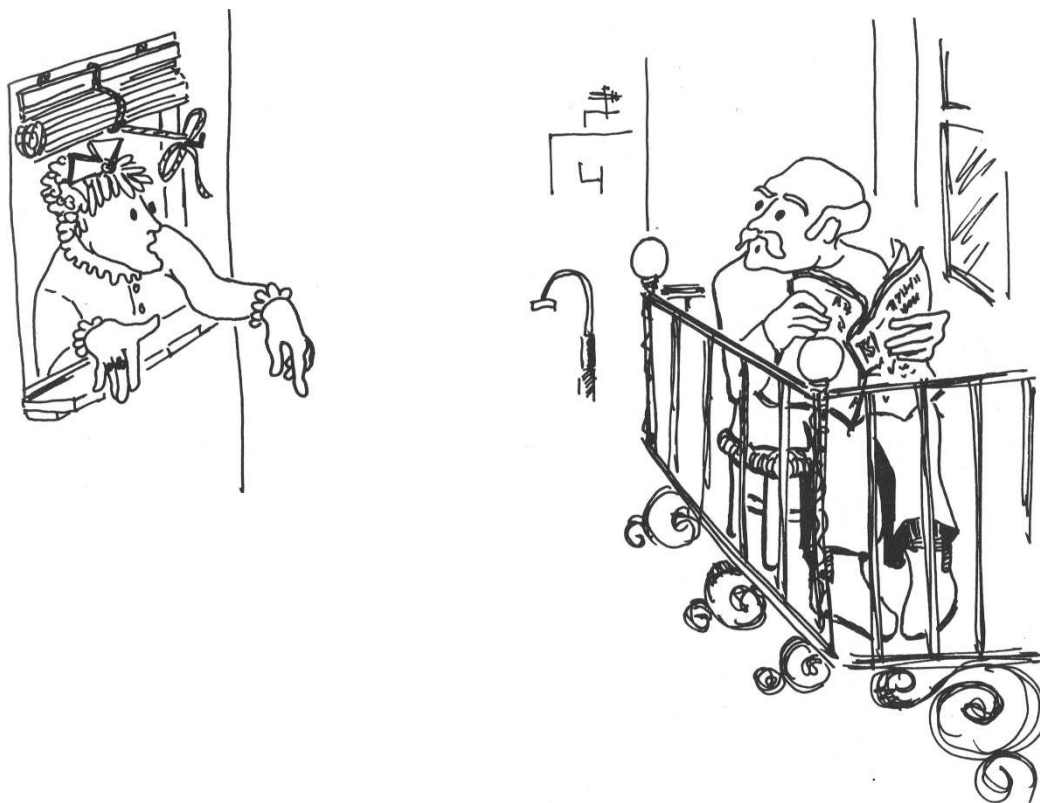
E romperon a rir de novo os dous.

—Non me irá dicir que entendeu agora tamén —exclamou alporizada a velliña.

—Pois agora tamén entendín todo —retrucou, sorrindo, o vello—. O primeiro dixo: que felices somos por estar no mundo. O segundo respondeu: o mundo é fermosísimo.

—Pero, ¿é fermoso de veras? —insistiu a vella.

—Brif, bruf, braf —contestou o velliño.

A famosa chuvia de Piombino

Unha vez, en Piombino, choveu confeitos¹. Eran máis grandes cá saraiva, e de tódalas cores: verde, rosa, violeta, azul... Un neno, meteu na boca un gran verde, por probar, e atopou que sabía a menta. Outro neno probou outro, rosa, e sabía a amorodo.

—¡Son confeitos! ¡Son confeitos!

E botaron todos á rúa para encheren os petos. Mais non lles chegaba o tempo para recollérenos todos, porque caían a mangados.

A chuvia durou pouco, pero deixou as rúas cubertas cunha alfombra de confeitos recendentes que renxían debaixo dos pés. Os escolares, ó volveren da clase, aínda atoparon tantos que encheron as súas carteiras. As velliñas lograron recoller unha boa cantidade nos seus panos da cabeza.

Foi un gran día.

E aínda agora, moita xente agarda que do ceo chovan confeitos; ora que aquela nube non volverá pasar nin por Piombino, nin por Turín, e pode ser que non volva pasar xamais nin sequera por Cremona.

1. Améndoas cubertas con azucre: nalgúns sitios chámaseselles fabas de meL — *N. dos T.*

Alicia cae ó mar

Dunha feita, Alicia Caedizas foi ó mar; e namorouna tanto este que non quería saír máis nunca da auga.

—Alicia, sae da auga —berráballe a nai.

—De seguida, agora vou —respondía Alicia. Mais, en troques, pensaba: «Hei ficar na auga ata que me medren aletas e me converta en peixe.»

Pola noite, antes de ir para o leito, miraba as súas cóstas no espello, por ver se lle saíran aletas, ou ó menos algunha escama prateada. Pero descubría soamente uns granciños de area, se non se duchara ben.

Unha mañá foi á praia máis cedo do que adoitaba e bateu cun rapaz que andaba a coller caracois e ameixas. Era fillo de pescadores, e sobre cousas do mar sabía moito.

—¿Ti sabes como hai que facer para converterse en peixe? —preguntoulle Alicia.

—De seguida cho amoso —contestou o rapaz.

Deixou riba dunha pena o pano cos caracois e as ameixas, e mergullouse no mar. Pasou un minuto, pasaron dous, o rapaz non volvía á superficie. Mais velaí que apareceu no seu canto un arroaz que facía pinotes entre as vagas e guindaba ledos chorriños de auga ó aire. O arroaz achegouse a xogar a carón de Alicia, e esta non tiña o menor medo.

Ó cabo dun cacho, o arroaz, cun elegante golpe de cauda, pasou de largo. Xurdindo no seu lugar o rapaz das ameixas, e sorriu:

—¿Viches como é de sinxelo?

—Vin, mais non estou segura de sabelo facer.

—Proba.

Alicia mergullouse, desexando ardidamente converterse nunha estrela de mar; en troques caeu nunha concha que estaba a bocexar, e esta pechou as valvas de súpeto, choendo a Alicia con tódolos seus soños.

«Xa estou de novo nun apreto», pensou a nena. Ora que silencio, que fresca paz, había alí dentro. Estaría ben ficar alí para sempre, vivir no fondo do mar coma as sereas de antes. Alicia salaiou. Veulle ó pensamento a nai, que coidaría que aínda estaba no leito; veulle ó pensamento o pai, que había regresar precisamente aquela tarde da cidade, porque era sábado.

—Non podo deixalos sós; quérenme demasiado ben. Volverei á terra por esta vez.

Facendo forza cos pés e coas mans conseguiu abri-la concha abondo para brincar fóra e regresar á superficie. O rapaz das ameixas xa estaba lonxe. Alicia non lle contou nunca a ninguén aquilo que lle acontecera.

O mago dos papaventos

Unha vez, un mago inventou una máquina para facer papaventos. Esta asemelláballe un chisquiño á máquina de corta-la sopa, ora que non era o mesmo, e servía para fabricar papaventos á vontade, grandes ou pequenos, co rabo sinxelo ou dobre, coa luz marela ou vermella, etcétera.

O mago ía polas vilas e as cidades, non deixaba de acudir a un mercado; presentábase ata na Feira de Mostras de Milán e na Feira de cabalos en Verona, e por tódolos sitios mostraba a súa máquina, explicando como era doado face-la funcionar. Os papaventos saían pequenos, cun fío para sostelos, mais á medida que ían subindo ó alto facíanse do grandor desexado, e ata os máis grandes non eran máis difíciles de gobernar ca un xoguete. A xente amoreábase arredor do mago, como se amorea sempre arredor dos que mostran algunha máquina nos mercados, para face-los fideos máis finos ou para pela-las patacas, pero non mercaban nunca nin un papaventos dos máis pequenos.

—Se fose un balón, ó mellor —dicía a boa dunha muller—, mais se lle merco un papaventos ó meu fillo é quen de facer calquera trasnada.

E o mago:

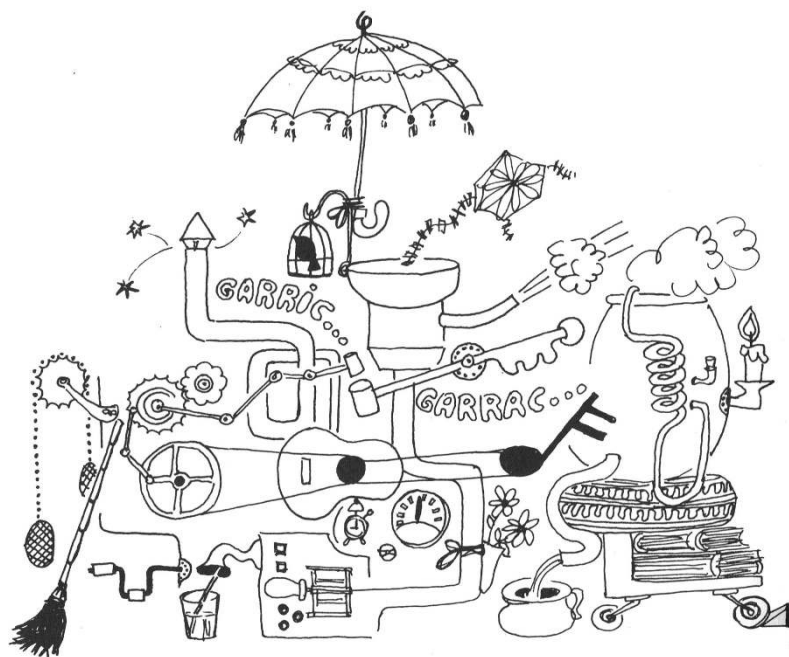
—¡Vede, tede coraxe! Os vossos fillos andarán polas estrelas; empezade a acostumalos desde pequenos.

—Non, non, gracias. Polas estrelas andaré calquera outro, o meu fillo de seguro que non.

—¡Papaventos! ¡Papaventos de verdade! ¿Quen os quere?

Mais non os quería ninguén.

O pobre mago, de resultas de pasar fame, porque non gañaba unha cadela, quedou na pel e os ósos. E unha tarde que tiña máis fame do que era costume transformou a súa máquina para face-los papaventos nun queixiño toscano e papouno

Un e sete

Coñecín a un neno que era sete nenos.

Vivía en Roma, chamábase Paolo e seu pai era un tranviario.

Mais vivía tamén en París, chamábase Jean e seu pai traballaba nunha fábrica de automóbiles.

Mais vivía tamén en Berlín, e alí chamábase Kurt, e seu pai era un profesor de violoncelo.

Mais vivía tamén en Moscú, chamábase Yuri, coma o astronauta Gagarin, e seu pai era albanele estudiaba matemáticas.

Mais vivía tamén en Nova York, chamábase Jimmy e seu pai tiña unha gasoleira.

¿Cantos dixen? Cinco. Fáltanme dous.

Un chamábase Chu, vivía en Shanghai e seu pai era pescador. O derradeiro chamábase Pablo, vivía en Buenos Aires e seu pai era pintor.

Paolo, Jean, Kurt, Yuri, Jimmy, Chu e mais Pablo eran sete, pero sempre o mesmo neno que tiña oito anos, xa sabía ler e escribir e andaba en bicicleta sen apousa-las mans no manillar.

Paolo era moreno, Jean roxo, e Kurt louro, pero eran o mesmo neno. Yuri tiña a pel branca e Chu a pel marela, pero eran o mesmo neno. Pablo ía ó cine en español e Jimmy en inglés, pero eran o mesmo neno, e rían na mesma lingua.

Agora son maiores tódolos sete, e non poderán face-la guerra entre eles, porque tódolos sete son un só home.